

Darina Dyntarová

Ilustrovala
Andrea Popprová

VILÍ POHÁDKY

Vílí pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

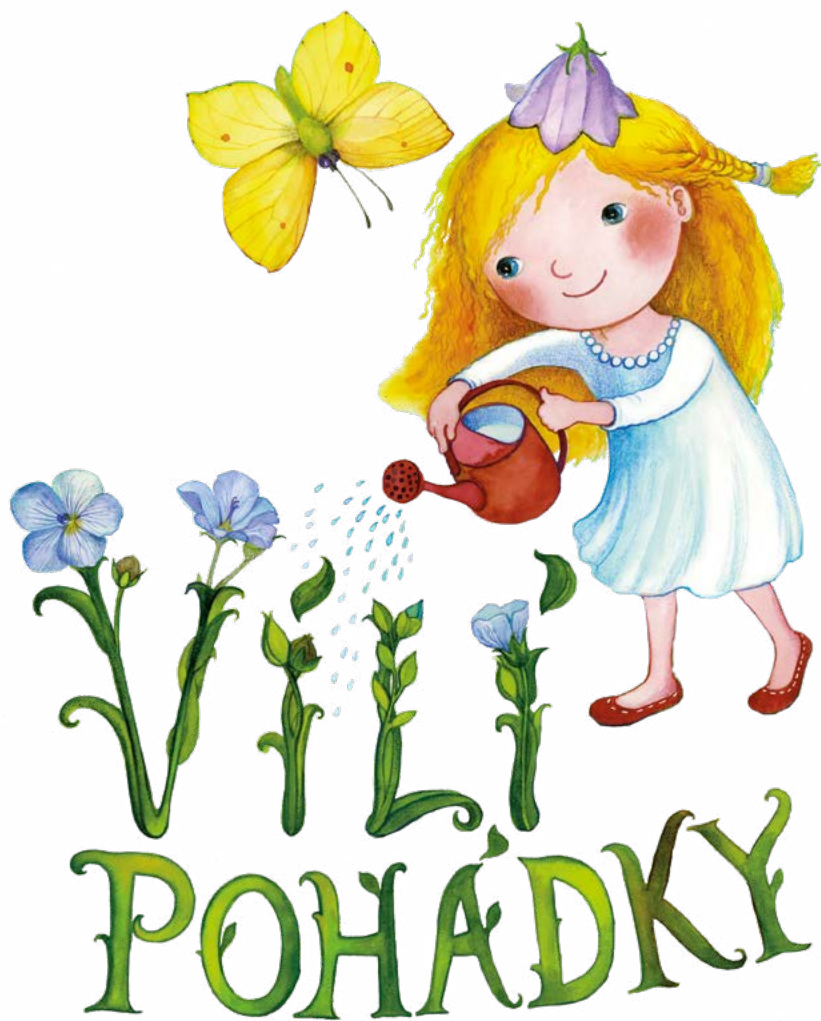

Darina Dyntarová

Vílí pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Darina Dyntarová

Ilustrovala
Andrea Popprová

FRAGMENT

© Albatros Media, a. s., 2019
Text © Darina Dyntarová, 2019
Illustrations © Andrea Popprová, 2019
ISBN tištěné knihy 978-80-253-4275-6 (1. vydání, 2019)
ISBN e-knihy 978-80-253-4293-0 (1. zveřejnění, 2019)

JAK SE BARBORKA OBJEVILA V LESE

Jednoho teplého jarního odpoledne vykvetla na opuštěné lesní mýtině veliká slunečnice a na jejím vrcholku se objevila maličká víla. Byla oblečená do tenkých šatů z bílé pavučiny, na dlouhých světlých vlasech měla klobouček připomínající modravý lesní zvonek, na nohou červené střevíčky a v ruce držela malou taštičku ze žlutých pampelišek.

Víla vypadala překvapeně, ale zase ne natolik, aby si člověk myslel, že se bojí. Ona se totiž nebála. A protože tahle víla byla tak trochu parádnice, vytáhla z taštičky zrcátko, uhladila si rozevláté vlasy, narovнала posunutý klobouček a usmála se.

„Tak to bychom měli,“ řekla nahlas zvonivým hláskem a rozhlédla se okolo.

Les kolem horlivě zašuměl na souhlas. Každý les totiž chce mít svou vílu, která se o něj bude starat, protože víly mají velkou kouzelnou moc.

A zrovna tenhle les vílu moc potřeboval. Už dlouhá léta v něm žádná nebydlela a bylo to vidět. Proháněly se zde spousty neposedných lískáčků a rozpustilých malinových skřítků, dováděli tu hlasití lesní hejkalové a divoženky, vodníci z potoků vypouštěli vodu, jak se jim zlíbilo, jedna bludička měla vyhaslé bludné světélko a nikdo už nevěděl, kam se poděly kouzelné stromy. V lese navíc bydlela zlá čarodějnice, v jeskyni se schovával mrzutý drak a malá ubrečená obryně Líza občas šlápla, kam neměla. A nesmíme zapomenout na permoníky kutající dlouhé šachty pod zemí či lenošivé vodní panenky ze studánek. A to zdaleka nebylo všechno. Zkrátka a dobře, v lese vládl velký nepořádek.

Tohle všechno naše víla věděla, a to ještě dřív, než se na mýtině objevila. Nedávno dokončila vílí školu, a protože ve vílích školách se učí udržovat v lese pořádek a ona měla z tohoto předmětu samé jedničky, umínila si, že pomůže právě tomuhle utrápenému lesu. Každá lesní víla se totiž může předem rozhodnout, který les si vezme na starost. Na cestu dostala od svých vílích učitelů spoustu rad, kouzelný proutek, knihu vílích kouzel a čarovný kamínek, kdyby bylo nejhůř. A všechno to měla pečlivě schované ve své pampeliškové taštičce.

Než ale začneme s vyprávěním, jak se víle dařilo, musíme si o lesních vílích něco říct. Tak zaprvé, hlavním úkolem všech víl je zařídit, aby v jejich lese všechny kouzelné bytosti dělaly, co mají, a nedělaly, co nemají. To znamená, že hejkalové mají strašit, vodníci hlídat vodu a bludičky lákat lidi do lesa.

Všechny víly jsou vysoké asi jako luční kopretiny, jedí lesní plody a pijí vodu z nejčistších lesních studánek. Když je chytne mlsná, zajdou si ke včelám pro trochu lučního medu. Po lese chodí bosy, nosí šaty

z pavučinky, a když je jim zima, upletou si kabátek z luční trávy. Znají spoustu kouzel, ale nesmějí je používat jen tak zbůhdarma.

Když chtějí, rozumějí řeči rostlin i zvířat. Většinou žijí samy, ale velmi rády se navzájem navštěvují. Umějí se udělat neviditelnými, ale moc toho nevyužívají. Snaží se přátelsky vyjít se všemi ostatními kouzelnými lesními bytostmi, ale někdy se jim to nedaří. Jsou pořádné, ale to hlavně proto, že uklízí pomocí kouzel a takový úklid netrvá moc dlouho. Lidem se vůbec neukazují a snaží se od nich držet co nejdál, ale pokud vidí nějakou velkou nespravedlnost, zkusí jim obvykle pomoci. A abychom nezapomněli, všechny víly dostanou při narození krásná vílí jména. Ta naše se jmenuje Barborka.

Tak a teď si můžete přečíst, co všechno Barborku v jejím novém domově potkalo.

JAK SE V LESE ZABYDLELA

Barborka se rozhlédla kolem sebe a už na první pohled viděla, že se jí tady bude líbit. Všechny stromy se krásně zelenaly, keře byly obsypány květy, vysoko nad hlavou zpívali ptáci, vzduch byl provoněný vůní pryskyřice a teplé měkké slunce vyvolávalo pocit bezpečí.

Víla se díky mírnému větříku pomalu snesla ze slunečnice dolů na zem, upravila si šaty a svižným krokem se vydala ke kraji lesa, kde už předtím z výšky zahlédla úzkou stezku vyšlapanou lesní zvěří. Nebojácně se po ní vydala, a přitom se rozhlížela, jestli neuvidí nějaké pěkné místo, kde by se mohla zabydlet. Víly obvykle k bydlení moc nepotřebují, stačí jim střecha nad hlavou a blízkost čisté studánky. Ale Barborka byla zvyklá na pohodlí, a proto se zastavila až v okamžiku, kdy se před ní objevila malá opuštěná chaloupka, která vypadala jako lesní hříbek s červeným kloboučkem.

Nebojácně zaťukala na dveře a čekala, kdo přijde otevřít. Když se ale ani po třetím zaklepání nikdo neobjevil, stiskla kliku u dveří a ty se s hlasitým skřípáním pomalu otevřely. Barborka vstoupila dovnitř a ocitla se v prostorné

světničce se stolem a čtyřmi židlemi, dvěma velikými postelemi, vysokou skříní, dřevěnou vyřezávanou truhlou, malou pecí a pohodlným houpacím křeslem. Skrže dvě veliká okna s barevnými záclonkami proudilo do místnosti sluneční světlo a na nich stály květináče s uschlými květinami. Vše bylo pokryto silnou vrstvou prachu a pavučin, takže to vypadalo, že tam už nikdo dlouho nebydlel.

Barborka vyšla ven a rozhlédla se kolem sebe. Chaloupka stála na okraji malého palouku, z povzdálí bylo slyšet bublání potůčku a zpěv ptáků, a z oken byl nádherný výhled na les. Po straně chaloupky byla dokonce zahrádka na léčivé bylinky, i když hodně zarostlá. Ne že by o nich Barborka moc věděla, ale jak jí vždycky říkali ve škole, když můžeš, nauč se každý den něco nového.

„Ta chaloupka asi patřila nějaké víle přede mnou, ale teď to vypadá, že tu už asi žádná nebydlí. Zatím zůstanu tady a pak se uvidí,“ řekla nahlas jen tak pro sebe a les opět souhlasně a radostně zašuměl.

Víla se vrátila zpátky do chaloupky a pokrčila nosík.

„Musím to tady ale nejdřív dát do pořádku,“ řekla si.

Úklid jí nezabral moc času, od toho měla přece čarovnou moc. Stačilo několik mávnutí kouzelným proutkem, pár správných kouzelných slůvek, a světnička se blýskala jako nová. Také peřiny si Barborka vykouzčila nové, aby se jí v novém domově dobře spalo.

Ačkoliv to víly nerady slyší, docela často si ráno dlouho pospí a ostatní kouzelné lesní bytosti si z nich kvůli tomu dělají legraci a zpívají:

*Hádej, hádej, kdopak je to,
kdo ráno tak dlouho spí?
To je přece lesní víla,
co vstává až k poledni.*

Tohle Barborku vždycky pozlobilo, ale když ono se ráno z té vyhřáté postýlky nechce vstávat. Možná to, děti, také znáte.

V truhle Barborka objevila spoustu starých knih o lesních a lučních bylinkách a recepty na léčivé čaje a kouzelné lektvary.

„Všechny ty knížky musím přečíst,“ umiňovala si, když jimi listovala a houpala se v křesle. „Taky musím dát do pořádku zahrádku a zjistit, co všechno tam roste. Určitě tam bude jitrocel na rány, meduňka na dobrý spánek nebo máta na bolest břicha,“ pomyslela si a ospale zívla.

Pak zavřela oči a jen tak malinko se houpala sem a tam, sem a tam. Venku se mezitím setmělo, měsíc svítil jako velká jasná lucerna a zdálky občas zahoukala sova. Barborka si uvědomila, že má za sebou má opravdu dlouhý a náročný den. Sotva stačila ulehnout do své nové postýlky, hluboce usnula.

